

MADÁRVÁSÁRON. (Lásd a 182. lapon.)

DEZSŐ ÉS KATICZA.

— Elbeszélés. —

(XI. folyt.)

ENKI nem figyelt nagyon a kellemetlen modoru emberre s alig vették észre távozását. Dezső tovább is beszélt a körülötte állókhoz és most már nagy hévvel ígérgette a jutalmat annak, aki Katiczát hazahozza. Az emberek sokáig hallgatták, míg végre egy tisztos ősz haju agg megszólalt:

— Édes ifiur, nem szükséges arra jutalmat kitűzni, hogy valaki hazavigye szüleinek az elveszett gyermeket. Nem vagyunk mi vad emberek, nekünk is vannak gyermekeink, tudjuk, milyen szomorúság az, ha valaki elveszti kedves gyermekét, aki öreg napjainak öröme és vigasztalása volt. Ha megtudunk valamit a kis leányról, mi is nagyon örülni fogunk, ha tudtára adhatjuk a szegény szomorkodó apának. Ugy-e atyafiak?

— Ugy bizony! Jól beszél István bácsi! Hazavisszük a kis leányt, ha megtaláljuk! kiálták az egyszerű, de jószívű emberek.

Dezső kissé elpirult és szinte szégyenkezett, hogy pénzre ígért az embereknek olyan dologért, amit mindenki szives készséggel megtenne; boszánkodott arra a mogorva képü emberre, aki ezt eszébe juttatta s akit többé nem is látott a körülállók között.

Az emberek lassanként egészen elszéledtek s Dezső is tovább ment. Leszállt a kocsiról, sorra járta a boltokat, vendéglőket és mindenütt tudakozódott, de mindenütt hiába; az emberek rész-

véttel hallgatták elbeszélését, ígérték is, hogy ha valamit megtudnak, majd értesítik; de végre is sok járáskelés, kutatás után haza kellett indulnia a nélkül, hogy valami sikerét látta volna utjának.

Sokkal szomorubban, mint a hogy jött, kocsizott Dezső hazafelé; most már ő sem mert többé reménykedni, épen olyan halványan, könyes szemekkel ült a kocsiban, mint a minőnek apját látta reggel. Szinte félt hazaérkezni s azt jelenteni, hogy egészen hiába járt; ha atyja is épen így siker nélkül tért haza, akkor már csakugyan le kell mondani minden reményről, hogy az elveszett kedves kis Katiczát valaha még láthassák.

Ilyen bus gondolatokkal tépélődve ért el a nagy erdőig, mely falujok határában volt. Itt hirtelen eszébe jutott valami, megállítá a lovakat, leszállt a kocsiról és így szólt a kocsishoz:

— Hajtson csöndesen haza .. én kissé benézek az erdőbe ... átkutatom ezt a részét; tudom, ezen a részen még nem kutattak embereink.

— De mit szól majd a nagyságos ur, ifiuracskám? Nem engedhetem, hogy egymagában bolyongjon itt az erdőben ... Különben is itt bizony hiába keresgél, Katicza kisasszony ilyen messzire nem tévedhetett.

— Legyen nyugodt, Mihály, én nem tévedek el, tudom, mely irányba kell mennem hazafelé; nincs az már olyan nagyon messzire. Ha már itt vagyok, megkísértem még ezt is.

Az öreg Mihály fejét csóválta, de engedelmeskedett; Dezső pedig gyors

léptekkel
eltűnt a

Az

oly vigat
göben va
fa ágain
de minő
gyönyör
gyorsan
getve. I
körülött
gény K
erdőhe;
öt nem
sem, ő
valami
hitte, h

Ma

sűrűbb
meggyő
sen kár
megder
bámult
hatott
de olya
terem
Katicza
szokott

Ig

kétség
jól, min
meg ve
és azo
körösk
valaki
tett vo

D

magáh

léptekkel ment az erdő felé és csakhamar eltűnt a sűrű fák között.

Az erdőben a madarak most is épen oly vigan csattogtak, mint máskor, a levegőben vad méhek zümmögtek, egyik-másik fa ágain virgoney mókusok ugrándoztak; de mindez most nem okozott Dezsőnek gyönyörűséget, oda sem figyelt, csak ment gyorsan előre, minden lépten körülnézgetve. Egy tarka pillangó is röpkedett körülötte, — talán épen az, a mely szegény Katiczát oly mélyen becsalta az erdőhe; de most erre sem figyelt Dezső, őt nem csábitotta el a legszebb pillangó sem, ő csak a földre nézett és valami jelt, valami nyomot keresett, ámbár maga sem hitte, hogy valami sikere lehessen.

Már messze bent járt az erdő leg-sűrűbb részében s mindinkább kezdett meggyőződni, hogy ez a kísérlete is teljesen kárba vészett, midőn egyszerre szinte megdermedve állott meg és meredten bámult egy vén odvas fa tövére. Mit láthatott ottan? Egy igen piczike tárgyat, de olyat, mely nem szokott az erdőben teremni: egy kis kék szalagot, aminővel Katiczának szép hosszú aranyos szőke haja szokott átkötve lenni.

Igen, ez Katicza szalagja volt, semmi kétség sem lehetett benne; Dezső ismerte jól, mint jó testvér sokszor maga kötötte meg vele a kis leány leomló szép fürteit. És azon a helyen, a hol a szalag feküdt, köröskörül le volt a fü taposva, mintha valaki ott heverészett volna. Ki más lehetett volna itt, mint Katicza?

Dezső, amint első meglepetéséből magához tért, odaugrott, fölkapta a szala-

got, megcsókolta, s nevetett és sirt örömeiben, maga sem tudta miért.

— Katicza, kedves Katiczám! kiáltá hangosan.

Szavaira azonban csak az erdő visszhangja felelt, hiába hallgatózott, hiába nézegetett körül Dezső, ki a szalagnak annyira megörült, mintha már magát a kis leányt találta volna meg. Lassanként kissé lecsillapodott nagy öröme, de mégsem tudott többé olyan szomorú lenni, mint azelőtt. Az már bizonyos volt, hogy Katicza itt járt, talán itt is töltötte az erős, zivataros éjszakát e fa odujában; tehát nem történt vele olyan szerencsétlenség, hogy hasztalan volna minden keresés; nem halt meg, nem is rabolták el. Igen ám, de hát hol van? Hová ment innen?

Mikor erre gondolt Dezső, ismét viszatért szomorúsága, mert azt kezdte észrevenni, hogy végre is ez a kis szalag nem mond neki semmit; a földön kuszva fürkészte, kutatta a kis leány lába nyomait, de hiába; nem volt itt se homok, sem sár, mely megőrizte volna a lábnyomot; az erdei pázsiton nem látszott meg semmi.

Hiába törte a fejét, hogy valamiképp módot találjon megtudni, hová, mely irányba ment innen Katicza. Ha vissza hazafelé indult volna, akkor már vagy hazaért volna, vagy pedig találkozott volna valakivel a sok ember közül, akik tegnap óta minden irányban át meg átkutatták az erdőt. Ha pedig másfelé indult, akkor azt igazán lehetetlen volt kitalálni. Hosszas gondolkodás után tehát Dezső végre is abban állapodott meg, hogy legokosabb, ha haza megy; anyi

vigasztalást mindenesetre visz magával, hogy Katicza az éjt itt töltötte az erdőben, tehát nem halt meg; innen elment valahová s most csak az a nagy kérdés: hová? holl kell keresni?

Ennyit tudni már szintén ért valamit, mindenesetre jobb volt annál a teljes bizonytalanságnál, mely eddig gyötörte őket. Dezső tehát egyenesen az erdőn keresztül sietett hazafelé, hogy közölje fölfedezését atyjával, ki eddig talán már szintén hazaérkezett. Gondosan kezébe szorítva a kedves kis szalagot, gyors léptekkel tört előre; ő nem félt attól hogy eltéved, ismerte az irányt, melyben haladnia kell s egy jó félórai gyalogolás után csakugyan kijutott az erdő szélére, épen a falu mellett.

Messziről láthatta kedves, barátságos házukat, mely most is épen oly nyájasan integetett felé a zöld lombos fák közül, mint mikor még csupa elégedett és boldog ember lakott benne. Pedig most ugyancsak szomorú csönd uralkodott a házban, nem is volt már otthon, csak Róza néni, ki egymagában busulva és aggódva várta, hogy már valami hirt hozzanak. És most még inkább aggódott, mióta a kocsi üresen tért haza s a kocsis azt jelentette, hogy Dezső urfi az erdőbe ment; hátha a fiúnak is valami baja esik? Még csak az kellene, hogy Katicza után Dezsőt is keresni kelljen! A jószívű, de szigorú néni már nem is tudta, busuljon-e inkább vagy haragudjék s a tornáczon nyugtalanul fel s alá járva dörögje:

— Mindig mondtam, hogy sógorom tulságos szabadságot enged gyermekeinek. Ime, ez a fiu egymaga neki mer

indulni annak a rengeteg erdőnek! Oh, bárcsak hamarabb gondoskodásom alá vettem volna őket, hogy egy lépést se tehettek volna engedelmem nélkül! Istenem, mi lesz most belőlük!

(Folytatása köv. tkezik.)

A NEBIZDRÁ KUTYA.

— Egy régi népdal formájára. —

BESETTENT a kutya a konyhába,
Megérzi a sült krumplit hajába,
Nem kérdezi van-e, nincs gazdája:
Ham! betemeti hasába.

A nagy zajra, rettentő lármára,
Beszalad a Zsuzsi a konyhára.
S hogy nincs krumpli így kiált kinjába:
Jaj, jaj! Mi lesz vacsorára!

TRAIAN TABLÁJA A DUNA PARTJÁN. (Lásd a 188. lapou.)

MADÁRVÁSÁRON.

(Képpel a czimlapon.)

MILY sipogás, mily hápogás,
Mily zajos kotkodácsolás!
Ez madár-vásár, semmi más.

Kalitkában galamb, kacsa.
Emitt kakas, ott tyukoeska.
Olyan kedves, olyan furcsa!

Fácán, páva, pulyka, kappan,
Vad gilicze, liba is van
Szanaszét a kalitokban.

Madarak közt ugrálgatva
Hosszu fülű kis nyulacska
A füveeskét majszolgatja.

Hát ott a poznán vajj ki áll
S három nyelven is kiabál?
Hát bizony ez a papagály.

»Bon jour! bonjour! szép jó napot!
Serrvus, serrvus! Hé adjatok!
Czukrrrot, czukrrrot, czukrrrot kapok!«

A KROKODILOK BARLANGJA.

(Képpel a 192. lapon.)

AZT HISZEM, mindnyájan ismeritek már, persze csak rajzból és leírásból, a krokodilt, ezt a hatalmas és veszedelmes vízi állatot, mely messze a déli egöv alatt, Egyiptomban a Nilus folyóban tanyázik. A vízből ki-kimászik a partra, hogy a napon sütkérezzék, de aztán megint csak visszamegy uszkálni a folyóba. Az a barlang tehát, melyet itt lerajzoltattam nektek, nem a krokodilok lakása, hanem egészen más valami: krokodilok sirboltja, ahol tömérdek holt krokodil több ezer esztendő óta bebalzsamozva fekszik. Ez furcsa, ugy-e?

Már a Szentirásból tudjuk, hogy Egyiptomban régen, nagyon régen egy

hatalmas nép lakott, mely különböző bálványokat imádott és sokféle állatot is szentnek tartott. Ezen állatok között volt a krokodil is, a csuf vízi szörnyeteg, melyet annyira tiszteltek, hogy kimulta után bebalzsamozták és jól elrejtett nagy sirboltba helyezték el, hol aztán most, több ezer esztendő múltával megtalálják a tudós kutatók. Egy híres utazó, ki e barlangot nem régen szintén meglátogatta, ezeket írja róla:

»A Nilus folyón lefelé evezve, eljutottunk a tájra, hol a híres krokodil-barlangnak kellett feküdnie. Partra szállottunk, egyik szolgálkat a szomszéd városkába küldtük eleségért s midőn ez visszatért, fogadtunk egy arabs vezetőt, ki a barlangot jól ismerte. Eleséggel, lámpásokkal, gyertyákkal, gyufával jól felszerelve és fegyverekkel is ellátva, utnak indultunk. Nagy sivatag homok pusztaságon kellett végig mennünk s egy jó óráig gyalogoltunk, míg végre egy nem igen magas, kopasz domblánczhoz értünk. E dombok egyikében van a híres barlang, melynek nyilását egy hatalmas sziklakapu képezi.

Meggyújtottuk lámpásunkat s óvatosan beléptünk a sötét nyilásba. Csak rövid ideig haladhattunk egyenesen járva; nemsokára le kellett hajolnunk, majd pedig hason csuszva másznunk előre, olyan szűk volt a barlang. A por és hőség oly rettentő volt e keskeny szorosban, hogy majd megfultunk és sokáig igazán ki sem birtuk volna; de a szoros csakhamar tágulni kezdett és végre eljutottunk egy eléggé tágas csarnokba, melyben tömérdek denevér röppent föl nagy ijedtséggel lámpásaink fényére. Ez a csarnok azonban még nem volt az igazi barlang; ebből minden irányban ismét szűk, alacsony folyosók nyíltak s ezek egyikébe bujtunk ismét be s hason csuszva folytattuk utunkat. Majd egy negyedóráig másztunk ilyen keservesen, míg végtére eljutottunk a tulajdonképi krokodil-barlangba.

Ez
melyben
találtuk
esztendő
által b
testeke
miák is

A
nagy i
bebalzs
különb
hosszu
pen tu
nak eg
láb ho
rakba
nyolcz
nagyr
régen
vanna
tünk
bokat
Mi is
emlék

I
kellet
nehez
emlék
den b
kolat
zöltü

VE

M

onna
volt
zsák
nem
vasz
erdő
ott
től;

Ez tágas, boltozatos csarnok volt, melyben szabadon mozoghattunk. Itt megtaláltuk, amit kerestünk: a több ezer esztendővel ezelőtt a hajdani egyiptomiak által bebalzsamozott s ide temetett holt testeket, vagyis a mumiákat. Emberi mumiák is vannak itt, de legtöbb a krokodil.

A tágas csarnokból mindenfelé nyíló nagy üregekben ezerszámra hevernek a bebalzsamozott krokodilok, még pedig különböző nagyságúak; vannak husz láb hosszúak, úgy hogy csodálni lehet, miképen tudták ezeket ide behozni; és vannak egészen fiatal kicsinyek, alig egy-két láb hosszúak, melyek nagy pálmakosarakba vannak szépen berakva, hatvan-nyolczvan egy rakáson. A krokodilok nagyrészt egészen épek, mintha csak nemrégien helyezték volna ide: csupán azok vannak megcsonkítva, melyekről az előtünk már itt járt látogatók egyes darabokat letörtek, hogy emlékül hazavigyék. Mi is kiválasztottunk egy pár érdekes emléket, azután megindultunk kifelé.

Ép oly keservesen, amint jöttünk, kellett mászunk visszafelé is, még annál nehezebben, mert kezünkben tartottuk az emlékül vitt régiségeket. De végre minden baj nélkül eljutottunk a barlang torcolatához és hangos örömkialtással üdvözlöttük a fényes napvilágot.

VESZEDELEM AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

MÉLYEN bent az erdő sűrűjében volt róka koma tanyája, egy vén tölgyfa tövében ásott vermet magának s onnan járt minden este kalandokra. Nagy volt az erdő, található volna benne elég zsákmányt, csak hogy ez fáradságba kerül; nem azért róka a róka, hogy egy kis ravaszszággal ne könnyítsen a dolgán. Az erdő szélétől nem messzire feküdt a falu, ott pedig tyuk, csirke, liba volt seregesebb; róka koma tehát minden éjjel elláto-

gatott a baromfi udvarokba és sok kövér apró jószág keserülte meg a veszedelmes látogatásokat.

Azonban semmi sem tart örökké. Régi igazság ám az, hogy addig jár a korszó a kutra, míg eltörik, — róka koma garázdálkodásait is megsokalták és egy szép napon vadászok kerekedtek föl, hogy a gonosz rablót megbüntessék. Jó vadász-kutyák segítségével csakhamar ráakadtak a nyomra és fölfedezték a rókavermet. No róka koma, most lássuk, használ-e mindig a ravaszság!

Róka koma épen lakása ajtajában állt, midőn a vadászokat megpillantá; sehogysem tetszetek neki ezek az idegen vendégek és mint minden gonosztevő, elkövetett büneire gondolt s szepegni kezdett. Gyorsan kellett határoznia, mit tegyen: elbujjék-e vermébe vagy futással meneküljön? A verembe betörhetnek s akkor biztos a halála; jobbnak gondolta tehát a futást és még azt is remélte, hogy a vadászok talán még észre sem vették, nem látják, merre fut.

Futott tehát egész erejéből, tüskönbokon keresztül ugrott, jól tudván, hogy különben padra kerül a bőre. Remegve nézett vissza koronként s ijedezve látta, hogy a vadászok bizony észrevettek és követik; de még egy reménye maradt: a zajra egy nyulacska is fölriadt és rémült futásnak eredt. Ha a vadászok erre lőnek először, gondolá a róka, akkor marad idő eljutni a sűrű bokrokba s ott többé nincs veszedelem, meg nem találják többé.

Azonban ez a reménye sem teljesült, mert e pillanatban lövés dördült és a gonosz rabló róka holtan elterült a földön. Bőre most már a vadász bundájának bélése.

Hát a szegény megriadt nyulacska? Talán megmenekült, — talán nem, mert bizony sokszor megesik, hogy ha a gonosz valami veszedelmet idéz föl, még az ártatlan is szenved belé.

VESZEDELEM AZ ERDŐBEN. (Lásd a 183. lapon.)

HOGY TANULT MEG JANCSI MEGIJEDNI.

— Mese. —

HOL volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy szegény ember és ennek volt két fia, Peti és Jancsi. Peti, az öregebbik, nagyon csendes, szorgalmas fiu volt, szeretete is az apja, mert pontosan elvégzett mindent amit reá bízta, világért sem mulasztott volna el valamit. De az igazat megvallva, Peti leginkább azért volt olyan jámbor, mert szörnyen félénk is volt; nemcsak a büntetéstől félt, hanem mindenféle csekélységtől is megijedt, soha sem mert a maga emberségéből belefogni semmibe.

Egészen más fajta gyerek volt ám a Jancsi. Az igaz, hogy nem sok hasznát lehetett venni a munkánál, mert mindig fonákul csinált mindent, vagy ha elküldték valahová, odamaradt akár másnapig is. Ezért azt mondták reá, hogy olyan ostoba, hogy soha sem lesz belőle semmi. Jancsi azonban nem ijedt meg az ilyen biztatástól és általában soha semmitől sem ijedt meg.

Este, mikor a napi munka után lenyugodtak és mély csönd lett a faluban s a háztetőkön a macskák nyávogtak, vagy az utcán a komondorok a holdra vonítottak, avagy épenséggel valami bagoly huhogott, Peti mindjárt megijedt, úgy hogy a foga is vaczogott, mindjárt holmi kisértetekre vagy legalább is gyilkos rablókra gondolt; Jancsi pedig nevetve mondá:

— Ugyan már hogy lehet effélétől megijedni! Haha!

— Csak ne vess! Majd megijedsz még te is valamikor.

— Azt már igazán szeretném! Ropant kíváncsi vagyok, hogy érzi magát az ember, mikor megijed. Már csak szeretném egyszer megtanulni.

— Az ám, majd te megtanulsz valaha valamit életedben, szólta közbe az apja. — Persze ideje volna, mert már elég nagy legény vagy, csak hogy nem az ijedtséget kellene megtanulnod, mert abból bizony meg nem élsz. Különböztetést azt hiszem, még arra is ügyetlen vagy, még azt sem tudnád megtanulni.

Épen ezzel bosszantották Jancsit, mikor arra vetődött a harangozó és meghaltotta, miről van szó.

— Meg akar tanulni megijedni? mondá a harangozó. No, akkor csak hozám adják, nálam majd megtanulja, mi helyt belép a házba. Olyan rozzant a házam, hogy mi helyt egy kis szél fúj és rázza az ablakokat, félnem kell, hogy reám szakad az egész rongyos viskó; minden fala inog, éppen ma dőlt be a kémény. Ha fejünkre omlik a ház, akkor majd megijed a ficzkó.

Odaadták neki Jancsit, el is vitte magával, de azt bizony roszul hitte, hogy Jancsi megijed. Az igaz, hogy éppen mikor beléptek a házba, beszakadt a padlás egy része; de Jancsit ez csöppet sem hozta ki a sodrából, hanem így okoskodott:

— Ha összeomlik az egész ház és agyonüt, agyonüti a harangozót is. Szeretném tudni, mért féljek én? Elég ha ő fél; nem segíthetek a bajon.

És olyan jóízűen aludt, hogy másnap reggel alig birták felköltetni.

A harangozó ekkor mást gondolt ki, hogy megtanítsa Jancsit félni. Megparancsolta neki, hogy menjen föl a toronyba és harangozzon estére; de ő maga már előre beosont és mikor Jancsi a sötét, meredek lépcsőn fölkapaszkodott s tapogatózva végre kezébe fogta a kötelet, hogy harangozzon: egyszerre tompa, ijesztő nyögés hallatszott a lépcső felől. Jancsi megfordult s egy hórihorgas fehér alakot pillantott meg mely hosszú lepelbe burkolva, fenyegetőleg emelte kezét feléje, de nem mozdult.

— Hat te ki vagy, mit akarsz? kérde Jancsi, épenséggel meg nem ijedve.

A rejtélyes alak nem felelt. Jancsi újból kérde:

— Siket vagy? Azt kérdezem, ki vagy és mi keresni valód van itt? Felelj mert megharagszom.

Most sem kapott semmi választ.

— Ejnye, hát bolondot akarsz üzni belőlem? No megállj!

Ezzel hirtelen egy nagy ugrással a fehér alak mellett termett s úgy oldalba ütötte, hogy a titkos alak hátraesett, aztán legurult a meredek lépcsőn és jaj-

gatva, sohajtozva terült el lent a lépcső alján. Jancsi pedig mintha semmi sem történt volna, megfogta a kötelet és szépen elharangozta az esti harangszót, aztán lement, beesukta maga után az ajtót és hazament vacsorálni.

A harangozó azonban nem jelent meg vacsorára s felesége aggódva mondá:

— Hol hagyta a férjemet, mért nem jött veled haza?

— Velem? Hiszen én a toronyban voltam harangozni.

— Ő is odament, még előbb mint te.

— Vagy úgy! Tehát ő volt az, aki meg akart ijeszteni? Bizony nem tudtam, azt hittem, csakugyan valami ostoba kísértet, akinek nincs más dolga, mint hogy nekem utamba álljon. Én hát ledobtam a lépcsőn s bizonyosan ott fekszik még most is, mert az ajtót becsuktam magam után.

— Oh te semmirevaló ficzkó! kiáltá az asszony s fölkapta a kulcsot és sietett a toronyba, hol a harangozó már dühösen döngette az ajtót, de ilyen későn senki sem hallotta. Csupa kék folt volt a nagy eséstől, szerencse, hogy valami nagyobb baja nem történt. Attól azonban egészen elmúlt a kedve, hogy Jancsit megtanítsa az ijedségre; sőt sietett a fiu atyjához és így szólt:

— Hallja-e, István gazda, a kend fia egy semmirevaló gonosz ficzkó! Csak az Isten őrzött, hogy agyon nem ütött a vakmerő. Ha szigoruan meg nem bünteti, baj lesz, csak annyit mondok!

Az apa rettenetesen megharagudott, előhivatta a fiut és így szólt hozzá:

— Már látom, hogy soha sem lesz belőled semmi, csak boszuságot, szomorú-

ságot okoz minden teted nekem is, másoknak is. Most hát takarodjál előlem, itt van pénz, nagy a világ, keress magadnak helyet bennem. Majd meglátod, nem fogsz é megijedni, ha egyszer magadra, elhagyatva állsz e földön. (Folyt. köv.)

KARI HUSZÁR.

HUSZÁR az én Karikám
Szép fekete paripán!
Ha megsarkantyuzza: vele
Által ugrat a Tiszán.

Ül is rajta egyenest.
Hej bogár ló, le ne vedd!
Mert ha lefordulna rólad:
Volna akkor »ne nevesz!«

TRAJÁN TÁBLÁJA A DUNA PARTJÁN.

(Képpel a 181. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!
Több érdekes régiséget, tájat láttam
már a »Kis Lap«-ban lerajzolva.
Ha kedves Forgó bácsi megengedi,
én is küldök ezennel egy rajzot, mely
talán valamennyinél régibb emléket ábrá-

zol, egy emléket még abból az időből,
mikor magyar őseink még itt sem voltak
mostani szép hazánkban. Mert a magya-
rok beköltözésének épen most ezer esz-
tendeje; ez az emlék pedig már majd
két ezer esztendő. Nem más ez, mint a
híres Traján-tábla a Duna partján, me-
lyet nemrégén kedves apácskámmal meg-
tekinttem. Apácska le is rajzolta és
egyetmást el is beszélt nekem a tábláról,
mely tulajdonképen nem is tábla, hanem
a parti szikla egy része szépen simára
csiszolva és faragványokkal, fölírásokkal
televésve.

Régesrégén, körülbelől ezernyolcz-
száz esztendővel ezelőtt, a római birodal-
omnak egy hatalmas császára volt, Tra-
ján, ki vitéz seregével sokféle idegen
népeket meghódított. Eljött az alsó Duna
vidékére is, innen pedig a mai Erdélybe
s meghódította. Hogy pedig katonái min-
dig gyorsan mehessenek, a hova szükséges,
nagyszerű utat építtetett, melynek egyes
részei még most is megvannak.

A Traján-utja a Duna mentén ha-
ladt. A Duna folyama azonban Magyar-
ország déli határán hatalmas sziklahegyek
közé szorul, a víz két partján a szirt-falak
meredeken emelkednek a magasba. De ez
nem riasztotta vissza a rómaiakat; a
szikla oldalába vágták az utat s ahol még
így sem lehetett boldogulni, lyukakat
vájtak, ezekbe gerendákat illesztettek s
aztán mint valami hidat, úgy csinálták az
utat a part hosszában. Ennek nyomai
még most is láthatók épen ezen a képen is.

E Traján császár emlékére véstek az
ut mentén egy sziklafalba fölíratot, mely
mai napig látható és »Traján táblája«
néven ismeretes. A tábla Ó-Orsovától egy
óránnyira van és kényelmesen megtekin-
thető. A tábla mintegy keretbe látszik
foglalva lenni s fölötte a szikla szépen ki
van dolgozva faragott munkával; fönt
kiterjesztett szárnyu sas, oldalt egy-egy
szárnyas angyalféle meg egy delfínhal

látható.
ből egy
magyar
»C
Nerva
pap...
A
lekopot

Szöveg

E

látható. A táblán latin fölírás van, melyből egy rész még olvasható; az pedig magyarul ezt jelenti:

»Caesar császár, az isteni Nerva fia, Nerva Trajanus Germanicus, legfőbb pap ...«

A többit nem lehet olvasni, mert lekopott.

Ezeket beszélte apácskám én pedig megirtam ama kis olvasótársaimnak, kik talán még nem olvastak róla.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

Orsován 1878. márczius elején
hü kis olvasója

Benedek János.

ESIK ESŐ KARIKÁBA.

Szövege a *Kis Lap*-ból.

Dallama *Kohányi* bácsitól.

Élénken.

mf

E - sik e - ső ka - ri - ká - ba, A kis La - czi ka - lap - já - ra,

S a hány csöpp e - sik le rá - ja, Any - nyit hul - lat szem - pil - lá - ja.

Min - den e - gy es e - ső - szem ront ja pőr - ge fő - ve - gem.

Se baj, La - czi, értsd meg paj - tás, E - ső u - tán bő a haj - tás!

E - ső - től á - zik a föld, Á - zott föld - ből kél a zöld,

Zöld fű - szál - ből a ka - lász, A ka - lász - ből bú - za - szem.

Eb - ből liszt s liszt - ből ka - lács, Ne bú - sulj hát sem - mit sem!

Kis Értesítő.

A szerencsétlen török sebesültek és menekültek számára a „Kis Lap” olvasói közül újabban beküldtek tépés-
adományokat:

Konrád Angéla és Gyözőke, Zombolyáról.
Hanvay Mari és Erzsí, Hanváról.
Szilárd Gyula, Bajesről.

Továbbá pénz adományt:

Szilárd Gyula, Bajesről 1 frt.

Együttal, emlékeztetve minapi so-
rainra, tudatom, hogy a gyűjtést vég-
kép befejeztem és így további küldemé-
nyek átvételére többé nem vállalkozhatom.

FORGÓ BÁCSI.

TALÁLOS KÉRDÉS.

— Főladja Mikolits Etelka. —

Van huszonnégy almám; ezeket elhe-
lyezem a következő módon:

00 00 00
0 0 0

00 00
0 0

00 00 00
0 0 0

Hogy lehet már most e 24 almából
n é g y e t u g y e l v e n n i , h o g y m é g i s m i n d e n
s o r b a n 9 m a r a d j o n .

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIV. köt. 9-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

Fejedelem.

Helyesen fejtették meg: Kelemen
Emma és Aranka, Kohn Sándor és Ali, Krancz-
thor Samu, Sziklássy Etelka, Spiczter Vilma, Zá-
horszky Irén és Margit, Neumann Miksa, Grün-
hut Helén és József, Murakózy Ilonka, Ulrich
Etelka, Karfunkel Szidi és Károly, Czingály Ju-
lianna, Guttmann Ilona, Hermína és Sándor,

Kollerich Margit és Imre, Singer Janka és Re-
gina, Emödy Tini, Baczó Erzsí, Anna és Etelka,
Kron Kálmán (hiányosan), Kaldrovits Margit és
Jolán, Madarassy Vilma, Füchsl Ludovika, Spit-
zer Kornélia, Balogh Ilona, Balczár Irénke,
Szentirmay Béla, Sipos Ilona és Fannika, Sehe-
nek Irma, Somlyódy László, Balás Elemér, Ne-
deczky Palika, Stern Gyula és Károly, Tar Kle-
mentin, Fürst Bertalan, Nánásy Ödön, Deutsch
Ödön.

*

A »KIS LAP« XIV. köt. 8-ik számában kö-
zölt képrejtvény megfejtését utólag még be-
küldtek: Petrovics Géza, Végh Etel, Freud Mili
és Sándor, Fischl Lina és Miksa, Hirsch Ödön,
Oszwald Károly, Detrich Mariska, Margaréthen
Ignác, Davidovics Lipót, Schächter Mihály,
Vassermann Zsiga, Bognár Ferencz, Pusztai Rózi
és Imre, ifj. Fest Lajos, Karakásevics Mariska és
Olga, Silberberg Aranka, Stiller Margit és Klá-
rika, Stern Károly, Dietl Gusztika, Grünhut
Aurél, Frantz Etelka, Piroška és Gyula, Schäch-
ter Zsigmond és Brudermann Ábrahám, Eresé-
nyi Amália, Nánásy Ödön, Lengyel Sándor és
Gábor, Kugel Jakab, Kovács Elemér, Lenkes
Árpád, Németh Ödön és Elek, Engel Jani, Böhm
Izidor, Deutsch Ödön, Szőke Jozefa.

*

A »Kis Lap« XIV. köt. 8-ik számában kö-
zölt s z e n t i r á s i f ő l a d v á n y h e l y e s m e g -
fejtését és leírását beküldték: Pilisy Jerne és
Sarolta, Jerusalem Emil, Kohn Sándor és Ali,
Korbuly Mihály, Hóbor Kálmán, Balás Iréne,
Füchsl Ludovika, Jankó Gyula, Heizle Emil,
Almásy Imre, Fuchs Róza, Schiffer Imre, Fal-
csik Dezső és Gábor, Feiler Lázár, Hungerleider
Róza és Janka, Boleman Sándor, Prandtner Iván
és Béla, Makay Irén és Izor, Dávidovics Lipót,
Eisler Tivadar, Fikker Sándor, Ráth Aladár,
Burger Vilma, Paulovics Amália, gr. Bissingen
Etel, Madarassy Margit, Böhm Izidor, Goldsmith
Jakab, Messinger Jenni és Hugo, Fuchs Berta és
Francziska, Matkovich Irma és Erzsike, Vamzer
Károly, Braun Sámuel és Faltin Lipót, Riesz
Elek, Margaréthen Ignác, Zeller Árpád, Aescht
Lotti, Papp Berta és Anna, Goldstein Jakab,
Vári Sándor, Szőke Jozefa.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Strasser Janka és Szeréna. A Janka leve-
lét némi csekély igazításokkal kiadhatom; a
Szeréna küldeménye kevésbé válik be. Az egyik
csonka, a másik egy rozsz szóból készült; mert
talány nincsen szabatosan mondva. Így kellene
mondani, hogy t a l á l á n y , de ez meg nincs szo-

kásban. A
mint arról
meg is győ
Hiszen jóc
faragni; d
ványt csín
D'Alessan
hogy magy
tav d' Ale
el a megel
láttál te m
Steiner I
csérhetem.
Ridler tes
biz én nem
annyi sok
Feri. Azt
nem szokt
gyermekel
csalatkozt
Idrányi M
ról tudósít
azt ne ké
A beküld
hogy kiv
az a, győ
nyit, hog
Lap« becs
a mesék,
rengok h
mit talál.
türtőztess
sebb mun
tetlen. —
meg is fo
irod egés
megfejtők

kiknek c
deni, hog

használa
intézend

kásban. A rendes használatban levő szó: *rejtvény*, mint erről a »Kis Lap« újabb évfolyamaiból meg is győződhetek. — **Nóbi Róza és Sarolta.** Hiszen jóformán minden szóból lehet rejtvényt faragni; de ez nem elég az üdvösségre. A földadványt csinos formába is kell öltöztetni. — **D'Alessandro Gusztáv.** Már egyszer üzentem hogy magyarul így kell iratkoznod s nem »Gusztav d' Alessandro«-nak. A többire nézve olvassd el a megelőző postát. — **Oszvald Károly.** Hol láttál te már kutyabarlangot? A rajz csinos. — **Steiner Paula és Éde.** Itt is csak a rajzot dicsérhetem. A földadvány nagyon is könnyű. — **Ridler testvérek.** Kérésteket ismételtétek, mert biz én nem emlékezem már rá, ami nem is csuda annyi sok száz meg száz levélnél. — **Balogh Feri.** Azt a másik vállalatot a »Kis Lap«-ban nem szoktam említeni, mert nem való ide; sőt gyermekek kezébe sem való. Föltevésedben tehát csalatkoztál. Megszerkesztve különben jól van. — **Idrányi Margit.** Ha üzenetemben az elfogadásról tudósítottalak, úgy meg is fog jelenni. Csak azt ne kérdezd: mikor? — **„A hangya“ stb.** A beküldött munkák épen nem azt bizonyítják, hogy kivetkőzött a gyermeki korból, amit már az a, gyöngéden szólva, naiv nyilatkozat is bizonyít, hogy műveivel »emelni igérkezik a »Kis Lap« becsét«. Hej pedig ezek, ugy a versek mint a mesék, vajmi gyarlók! »Elmerengem« elmereng helyett. »Mereng« nem ikes ige. S ha ki mit talál, az nem »találmány«, hanem lelet. Tehát türtőztesse még nagyravágását, ha tökéletesebb munkákkal fog előállhatni, ami nem lehetetlen. — **Deutsch Gizella.** Az első igen ügyes, meg is fog jelenni. — **R. Pólika.** Ha ki nem írod egész nevedet, nem is foglalhatsz helyet a megfektők sorában. — **Liszauer Jolán és**

Lénard. Mint a mult szám »kis értesítőjében« olvashattad: a mondott czélra a gyűjtéseket befejeztem. Ama természeti csodák leírásával meg ne fáradjatok, mert azok rajzostul rég óta készen vannak fiókomban s várják a közlést. — **Fuchs Róza.** Gonosz indulat, boszu van rajzolja cikkedben, még pedig úgy, hogy a gonoszság nem bűnhődik. Ilyet nem lehet közölni. — **Klobusiczky Izabella.** Leveled második részét a kiadó hivatalnak adtam át, mert azt illeti. — **Korbuly Mihály.** Ha leveledre válasz nem érkezett, úgy bizonyára nem is kaptam. Ird meg újra mit kívánsz? A rejtvényeid nagyon könnyűek. — **Bodola Irma.** Valóban, szorgalmad kiváló s küldeményed nagyobb részt be is válik. A rejtvényekből kettőt besoroztam, ugyszintén a kis mesét is. A czicza rajza is igen mulatságos, hanem a vers olyan, mintha az a kis czicza írta volna. Hogy azt a képet, amelyet kérsz, elküldhessem, tudnom kell hova, mert a levélből, mint legtöbben szoktátok, kifelejtetted a keltetés helyét és napját. Pedig ez minden levélhez úgy hozzá tartozik, mint tollhoz a szár. — **Feiler Lázár.** A rejtvényvel a megfektést is szokás beküldeni. — **Farkas Szeréna.** Ha nincs ott a neved, a levél bizonyosan nem érkezett meg. — **Moskovics Jakab** (s nem Jakob.) Ha olyan mese jelent meg a »Kis Lap«-ban, amit másunnan is ösmersz, az csak onnan van, hogy tudomásom nem volt róla. Végre is minden mesét csak nem ösmerhetek. De tudtommal közölni ösmert: ezt ne kívánd. — **Czupi Béla.** Kedves egésztekre a farsangi mulatságot. A pénzt más helyt nyugtázom. — **Schöffler Róbert.** A számtani földadvány érdekes, de mint egyenleti számlolás, tulmegy kis olvasóim nagyobb részének számtani ösmeretein. (Vége következik.)

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkérjük azon olvasóinkat, kiknek előfizetésük márczius végén lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, melyeknek beküldésére legezlszerűbb a postai utalványok használata, az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, (Budapest, ferencziek tere 7. sz.) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A KROKODILOR BARLANGJA (Lásd a 182. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.